

Bēldoks

(Baladē)

Nebgērdiejau ont aukšta bēldoka,
Tik apēntās par sāpna matiau:
Blīški veida mon laumē atsōka, –
Aš anā sāva eilēs skaitiau.

Ruodies, kuojēs iauga ē vējē.
Līg išnīka už mōnēs tas kels,
Katruo dolkiems žēnuojau atējēs, –
Vēsos sviest bova lēngvos ē žals.

Tik nespiejau pajostē tuo gruožē:
Šaltuo luovuo vēins pats pabodau:
Viel ont aukšta kažkas apsēvuožē!
Palēpau – ē bēldoka radau.

– „Diel kuo monēi sapnoutē neleidi?
Kuo neduodi ramībēs nomams?
Tāva baikas mon laumē pabaidē –
Anuos duovēnas tēka kētam!”

Nosējoukēs mon bēldoks atsākē:
– „Tāva orvs dīgoldagēs apžels,
Je vaidensēs tau tuos laumēs akīs,
Vēsos sviets bus tik lēngvos ē žals.

Kol ikīre aš bēldinsio aukšta,
Tāva dūšie spakaine mēiguos.
Pasvajuotē galiesi, ka šaukšta
Gēltēnēlē iš ronku ištvuos!”

Nu tuo laika aš jau nebsapnoujo.
Mōna laumē išnīka – kāp dūms.
Vo eilutēs, katras sorimoujo,
Galbūt – sau, gal ē dongou, gal – jums...

Tik žalioujē žuolēlē nubloka,
Ēr ont aukšta neblēka bēldoka...